Özetler

RUTİN TRANSMİSYON ELEKTRON MİKROSKOBU İLE SIÇAN VE FARELERDE İKİ TİP LENFOSİTİN İDANTİFİKASYONU

Gerard Pereira : Identification of Two Pobulations of Lymphocytes in Rats and Mice by Routine Transmission Electron Microscopy. Amer. J. Anat. 140 : 601, 1974.

Araştırıcı sıçan ve farelerden aldığı lenfoid dokuları osmiyum tetroksit ve glutaraldehid ile iki kez tesbit ettikten sonra doku bloklarını üranil asetatın sudaki solüsyonuna yatırarak blok halinde hücre boyanması olanağını saptadığını bildirmektedir. Bu metodla 2 tip lenfositin varlığı ortaya konmuş ve bunların fonksiyon ve hayat süresi farkları saptanmıştır. Araştırmada timus lenfositlerinin koyu boyanan küçük hücrelerden oluştuğu, diğer lenfoid dokularda ise hem koyu ve hem de açık renge boyanan hücrelerin yer aldığı bildirilmiştir. Lenf düğümünde ve dalakta timusa bağımlı alanlarda koyu renk lenfositlerin hakim olduğu, timusa bağımlı olmayan alanlarda ise koyu ve açık renkteki lenfositlerin yer aldığı bildirilmektedir. Germinal merkezlerde ise açık renk olan hücrelerin mevcut olmadığına işaret edilmiştir. Kemik iliğindeki lenfositlerin çoğunu koyu boyanan hücrelerin oluşturduğu bildirilmiştir. Ayrıca, lenf düğümleri ve dalakta koyu ve açık renge boyanan plazma hücrelerinin varlığından da bahsedilmektedir. Antilenfosit serum almış ve timektomize sıçan ve farelerde her iki tip lenfosit ve plazma hücresinin devam ettiği bildirilmektedir. Yazar bu iki tip lenfositin T ve B lenfositlerine uyup uymadığı hakkında bir hüküm vermenin erken olduğunu bildirmiştir.

Dr. Muharrem Köksal

TERMİNAL DİFERANSİYASYON EKSİKLİĞİNE BAĞLI OLARAK B LENFOSİTLERİNDEKİ ULTRASTRÜKTÜR DEĞİŞİKLİKLERİ

Dale E. Bockman, L.Y. Frank Wu, Alexander R. Lawton and Max D. Cooper : Altered Fine Structure of B Lymphocytes Correlated with Defective Terminal Differentiation. Amer. J. Anat. 140 : 551, 1974.

Yazarlar noksan diferansiyasyon gösteren B hücreleri taşıyan 3 immün yetmezlik vakası üzerinde yaptıkları elektron mikroskopik incelemelerde sitoplazma içinde tuboretikular yapıların oluştuğunu ve bir kısmında annulate lamellae denen oluşumların yer aldığını bildirmişler ve bu iki teşekkülün yakın ilişki halinde bulunduğunu belirtmişlerdir. Tuboretikular yapıların lupus eritematosuslu hastaların lenfosit ve endotellerindeki oluşumlara benzediği bildirilmektedir.. Kronik lösemili bir hastanın lenfositlerinde ribozomal materyelin silendirik yapılar oluşturduğu görülmüştür.

Yazarlar bazı vakalarda B lenfositlerindeki fonksiyonel immünolojik yetmezliğin, hücrenin sekresyon yapacak hale geçemeyişi ile ilgili bulunabileceği sonucuna varmışlardır. Ayrıca, yazarlar bu olayın hücrede protein meydana getiren organellerdeki morfolojik aberasyonlarla ilgili olabileceği fikrini ileri sürmüşlerdir.

Dr. Muharrem Köksal

NODÜLER LENFOMALARDA İMMÜNGLOBULİNLER VE BUNLARIN REAKTİF FOLLİKÜLER HİPERPLAZİLER İLE KARŞILAŞTIRILMASI

C. Braylan ve H. Rappaport : Tissue Immunglobulins in Nodular Lymphomas as Compared with Reactive Follicular Hyperplasia, The Year Book of Pathology and Clinical Pathology, 108 - 109, 1975.

Dev folliküler lenfoblastom malign bir olay olarak bilinmesine karşın benign lenfoid hiperplazisine olan benzerliği nedeniyle tanıda bazı güçlükler yaratmaktadır. Raul C. Braylan ve Henry Rappaport 12 nodüler lenfoma vakasından elde edilen lenf nodlarını ve dalak örneklerini immünfloresans yöntemlerle inceledi. Buna karşılık aynı zamanda, çocuklardan alınmış 6 tonsillektomi ma-

teryeli, regionel enteriti olan iki vakadan mesenterik lenf nodları ve romatoid artrit ve lupus eritematosus'u olan hastalardan alınan lenf nodları da aynı yöntemlerle incelendi.

Yazarlar benign bir olay olan reaktif folliküler hiperplazi ve malign olan nodüler lenfomalar arasında yapılması gerçekten gerekli ve epey güç olan ayırıcı tanıyı yapabilmek için bu çalışmayı yapmışlardır. Araştırmacılar reaktif folliküler hiperplazi gösteren lenfoid dokularda, hiperplastik germinal merkezlere uyan alanlarda, kesin sınırlı, yuvarlak veya oval şekilli, floresein birikintileri saptadılar. Ancak malign olaylarda lenfoid dokuda bu floresein birikimi görülmedi. Horseradish peroksidazı ile işaretlenmiş antiserumlar ve rutin boyamalarda, işaretlenmiş anti human immünglobulinlerin kullanılmasıyla malign lenfomalar ile reaktif hiperplazilerin ayrılması kolaylaşmış olmaktadır.

Dr. Halit Pınar

NODÜLER LENFOMA : B LENFOSİTLERDEN KÖKEN ALDIĞI YOLUNDA BULGULAR

(Nodular Lymphoma Evidence for Origin from Follicular B Lymphocytes) N. Eng. J. Med. 290 : 813 - 819, Apr. 11, 1974.

Nodüler veya folliküler lenfomalardaki nodüller ile normal veya hiperplastik lenf folliküllerinin sitogenetik açıdan ilişkileri uzun zamandan beri bilinmeyen ve üzerinde çok araştırma yapılan bir konudur. Flaine S. Jaffe, Ethan M. Shevach, Michael M. Frank, Costan W. Berard ve Ira Green 6 hastadan elde ettikleri neoplastik hücreleri inceleyerek bu sitogenetik ilişkiyi saptamaya çalışmışlardır. Nodüler veya folliküler lenfoması olan 6 vakadan alınan neoplastik hücreler: a) B lenfositlerle olan ilişkilerinin saptanabilmesi için C 3 reseptörleri, b) Histiositler ile olan ilişkilerinin saptanabilmesi için sitofilik antikorlar, c) T Lenfositler ile olan ilişkilerin saptanabilmesi için de rozet oluşumu, gibi yöntemlerle incelenmiştir.

6 hasta ile birlikte 10 normal vakadan alınan hücreler de aynı işlemlere tabi tutulmuşlardır.

Bu yapılan çalışmalar sonunda yazarlar şu sonuçlara varmışlardır :

a) Normal vakalarda B Lenfositlerin % 12'sinin periferik kanda bulunduğu, histiositlerin % 5'in altında olduğu T lenfositlerinin de % 65 oranında bulunduğu saptanmıştır. Normal vakalardan alınan dalak örneklerinde yapılan çalışmalarda B ve T hücrelerinin sayıları hemen hemen aynı olarak bulunmuştur.

b) Hastalarda yapılan çalışmalarda B ve T lenfositlerinin sayılarının periferik kanda farklılık gösterdiği saptanmıştır. Ancak dokulardan hazırlanan kesitlerde, yukarda tanımlandığı gibi yapılan araştırmalar sonunda nodüler lenfoma vakalarındaki hücrelerin B hücresi kökenli oldukları görülmüştür.

Malign lenforetiküler hücrelerin immünolojik yöntemlerle tanınarak sınıflandırılmaları prognoz, tanı ve tedavi açısından büyük yararlar sağlıyacak niteliktedir.

Dr. Halit Pınar

ADRENALEKTOMİDEN SONRA SIÇANLARDA MEYDANA GELEN GALAKTOSEMİYE BAĞLI YAYGIN ÖDEM VE GALAKTOSAMİN HEPATİTİS.

Lesch, R., Deus, B., und Reutter, W : The Appearance of D-Galactos-amine-Induced Hepatitis and Generalized Edema in Adrenalectomized Rats. Beitr. Path. Bd. 156 : 32 - 45, 1975

Adrenalektomize dişi sıçanlara her kg başına 375 mg D-Galaktosamin verildiğinde hepatitis, yaygın ödem ve asit oluşmaktadır. Bu değişiklikler doza ve zamana bağlıdırlar. Bir substans spesifitesi vardır. 2 - Desoksigalaktos kullanıldığında yalnız ödem meydana gelmektedir. D - Glukosamin ve D -Galaktos kullanıldığında bu tesirler meydana gelmemektedir. Erkek sıçanlarda yalnızca D-Galaktosamin hepatit oluşmaktadır. Eğer orşiektomi yapılacak olursa o zaman ödemde oluşmaktadır. Önceden veya D-Galaktosamin verilmesi sırasında Glukokortikoit verilecek olursa o zaman ödem oluşması önlenir hepatit oluşmasıda zayıflar. Mineralokortikoitler bunların oluşmasına engel olamazlar. Damar endotelleri ile hepatositlerde bir biri ile bağımsız olarak D - Galaktosamın etkisi varsa o zaman D - Galaktosaminin en azından iki hedef organa tesir ettiği ortaya çıkar. Bunlar karaciğer ve retiküloendotelyal sistemdir.

Dr. Yüksel Alvur

GENÇ SIÇANLARIN AORT ENDOTELİ ÜZERİNE ENDOTOKSİN ŞOKUNUN ETKİSİ

N. Freudenberg, N. und Haublein, U : The effect of Endotoxin Shock on the Aortic Endothelium of Young Rats.
Beitr. Path. Bd. 156 : 1 - 15, 1975.

Normal ve endotoksin verilmiş sıçanların Aort endotellerinin zar preparatlarında ışık mikroskobu, otoradiyografi ve DNA sitofotometri ile incelendi.

Kontrol hayvanların endotellerinde iki tip hücre populasyonu bulundu :

1. Çekirdek morfoloji ve DNA miktarlarına göre 4 gruba ayrılan endotel hücreleri,

2. Monosit gibi görünen monositoid hücreler.

Endotoksin verilen hayvanlarda verilmesini izleyen 7 saatle 2 gün arasında endotelde harabiyetler meydana gelmektedir. Tahrip olan endotelin civarında küçük gruplar halinde lökositler görüldü. Endotoksin verilen deneklerde 2 - 3'üncü günler arasında endotel tabakasında monositoid hücrelerde aşırı derecede artma vardı. Monositoid hücrelerin toplam sayısı aort yüzeyinin her mm^2'sinin 1/3'ü kadarını oluşturacak kadar artmıştı. Aynı zamanlarda endotel hücrelerinin ve monositoid hücrelerin DNA sentezi maksimuma ulaşmıştı. ^3H - Thymidin işareti % 9,4 olarak bulundu (Kontrollerde 0,3 %) idi. Bu hücre proliferasyonları aşağıdaki işlevlerle oluşmakta idi.

1. Hücre harabiyetinden sonra reperasyon proçesi,

2. Endotoksinin mitojen etkisi,

Endotoksini verdikten sonra 13 ve 23'üncü günler arasında aort ve endotelinin bütün değişiklikleri normale dönmüştü.

Dr. Yüksel Alvur

KARACİĞERİN BÜYÜK PARANKİM KAYIPLARINDAN SONRA SIÇAN DALAKLARINDA OLUŞAN HÜCRESEL DEĞİŞİKLİKLER

Helpap, B, Grouls, V., und Yamashita, K : Zum zellularen Verhalten der Rattenmilz nach grossem Parenchymverlust der Leber.
Beit. Path. Bd. 156 : 16 - 31, 1975

Dalaktaki hücresel değişiklikleri ^{3}H - Thymidin ile noktalı film halinde otoradiyografi ve ince kesitlerde otoradiyogramlarını araştırmak için ortalama ağırlıkları 200 gr. olan erişkin 71 dişi Wistar-Ratından 54'ü 2/3'ü kısmı hepatoktomi 27 taneside yalancı operasyona tabi tutuldu. 10 Sıçan kontrol olarak kullanıldı.

Kısmi hepatektomili Sıçanların dalaklarının ağırlıkları ameliyatın ilk 5 gününde ağırlıklarının iki katına çıkmıştır. Beyaz pulpa ve marginal zonun cevabı çok azdı Hepatektomize sıçanlardaki hücresel değişiklikler parankimatöz organlarda mekanik ve termik nedenlerle oluşan değişikliklere benzerlik gösteriyordu. Buna karşın kırmızı pulpadaki özellikle eritropoetik seride olmak üzere hematopetik hücrelerde aşırı derecede artma vardır.

Kırmızı pulpadaki artan hücrelerin nedeni olarak nonspesifik bir operasyon sitresinin yanında çok az kan kaybı, iltihabi seyir, karaciğer rejenerasyonu sırasındaki düzenleyici faktörleri saymak gerekir.

Dr. Yüksel Alvur

SUBLETAL OLARAK IŞINLANMIŞ FARELERİN TİMUSUNDAKİ FİTOHEMAGLÜTİNİNE (PHA) CEVAP VEREN HÜCRELERİN ESKİ HALİNİ ALMA VE SELLÜLER REPOPÜLASYONLARI.

Hıescke Kd. Revesz L, Haot J : Cellular Repopulation and Recovery of the phytohemagglutinine (PHA) responding cell pool in the Thymus of Sublethally irradatet Mice.
Beitr. Path. Bd. 156 : 46 - 55, 1975

Tüm vücutları veya korunan bir bacakları dışında tüm vücutları 400 R ile ışınlanan farelerin timusunda sellüler repopülasyon ve PHA'ya cevap verişin eski halini alması araştırılmıştır. Tüm vü-

cudu ışınlanan olgularda timusdaki gerek sellüler repopülasyon ve gerek PHA'ya reaktivitenin düzelmesi siklik bir seyir izlemektedir: Burada önce bir başlangıç depresyonu olmakta, bunu takiben ilk olarak eski halini alma gözlenmekte ve bunu takiben bir hücre eksilmesi ve bir diğer eski halini alma fazının başlamasından önce görülen reaktivitede azalma izlenmektedir. İkinci azalma fazı gerek hücre sayısı ve gerek reaktivite yönünden benzer sürede devam etmekte, fakat bu beraberlik zamanla bozulmakta ve reaktivitede azalma hücre sayısındaki azalmadan takriben 12 gün sonra başlamaktadır. Bacağı sakınılan hayvanlarda hücresel repopülasyon siklik değişiklikler olmaksızın devam etmekte buna karşın UHA reaktivitesinin eski halini alması siklik bir biçimde sürmektedir. Bununla beraber, daha hafif bir ikinci azalmaya bağlı olarak bu durum tüm vücudu ışınlanan olgulara oranla daha az belirgindir.

Farenin 50 günlükten 90 günlüğe yaşlanması esnasında ışınlanan timusdaki hücre sayısı başlangıcın yarısına düşmektedir. Hücre popülasyonundaki azalma PHA reaktivitesinde takriben 4 misli bir artışla beraber olmaktadır.

Sonuçlar immünoreaktif timus hücrelerinin orijinlerini aydınlatma yönünden tartışılmıştır. Reaktif ve nonreaktif hücrelerin aynı kaynaktan ürediğini fakat olgunlaşma için farklı zaman süreleri gerektiğini ileri süren hipotez lehinde olacak biçimde yorumlar yapılmıştır.

Dr. Yüksel Alvur

DALAK LENFOMASININ PATOLOJİSİ

Frederick R. Davey, Arthur T. Skarin ve William C. Moloney.
Pathology of Splenic Lymphoma
Am. J. Clin. Pathol. 59 : 95 - 103, 1973

Malign lenfomalı 11 hastadan cerrahi olarak çıkarılan dalaklar gros, histolojik ve sitolojik görünümleri yönünden non - malign hastalıklı şahıslardan cerrahi olarak çıkarılan dalaklarla mukayese edildi. Gros mukayese göstermektedirki, lenfomatoz dalaklar non - malign dalaklardan 10 - 20 kere daha ağırdır. Kesit yüzü üç tipi ortaya koymaktadır : (1) Diffüz - Homojenöz, (2) Multinodular, (3) Soliter ve Multinodular. Histolojik olarak bunlar, diffüz veya

nodular şekilde görülmektedir. Splenik trabekular ve subendotelyal boşluklar malignant hücreler tarafından infiltre edilmiş durumdadır. Sinuzoidal konjesyon göze batıcıdır. Sitolojik olarak, dalak lenfomalarının 5 vakası iyi - diferansiye lenfositik lenfoma, 5 vakası az - diferansiye lenfoma ve 1 vakada karışık lenfoma olarak sınıflandırılmıştır. Gerçi nodular lenfomalarda çok sayıda homojenöz lenfoid nodüller bulunuyorsada, dalak lenfoması olgularının herhangi birinde primer veya sekonder folliküller veya perifolliküler marginal bölgeler görülmemiştir. Bir dalakta, sitolojik olarak farklı iki malign lenfoma mevcuttu (Karışık lenfoma) ve bu, fokal histiositik lenfoma ve iyi - diferansiye lenfositik lenfomadan oluşmakta idi. Bilgilerimize göre, dalakta iki tipli lenfoma daha önce hiç bildirilmemiştir.

Bu tecrübe akla getirmektedirki, primer splenik lenfomadaki gros ve mikroskopik değişiklikler, benign dalak hastalıklarında görülenlerdekinden ayırt edilebilir.

Dr. Rıfkı Finci

TRANSPARENT PLASTİK İÇİNE BEYİN PİYESLERİNİN GÖMÜLMESİ

A. Julio Martinez ve Juan Astruc.
Embedding Brain Specimens in Transparent Plastic
Am. J. Clin Pathol. 63 : 199 - 202, 1975

Beyin piyeslerini plastik içine sabit bir şekilde gömmek için, basit ve pratik bir metot önerilmiştir. Tabii renklerde, anatomik ayrıntılar o kadar iyi korunmuşturki, anatomik önemli kısımlar ve patolojik değişiklikler gibi morfolojik ayrıntılar hakiki görünümü verilmiştir. Piyes farklı açılardan görülebilmekte, talebelerin gözle tetkikleri içinde olanak sağlamaktadır. Opak boyaların injeksionundan sonra damar sisteminde görülmeside, bu metoda ilave edilebilir. Bu işlem müzeler ve laboratuar eğitimi için tavsiye edilir.

Dr. Rıfkı Finci

KARSİNOİD TÜMÖRLERİ

(240 olguluk bir çalışma)

Steven I. Hajdu, Sidney J. Winawer ve W. P. Laird Myers.
Carcinoid Tumors : Am. J. Clin. Pathol. 61 : 521 - 528, 1974

Bu çalışma, 20 yıl boyunca (1950 - 1969) Memorial Hospital for Cancer and Allied Diseases'de teşhis edilen 204 Karsinoid Tümör vakasının gözden geçirilmesidir. Karsinoidler iki büyük gruba ayrılırlar, derin olarak invaziv ve yüzeysel olarak invaziv. Buda; primer oluş yerlerine, metastatik veya non metastatik oluşlarına ve diğer bilgilere dayanır. Primer tümör invaziv olduğu zaman, % 85'i metastaz yapar ve hastaların % 65'i ölür. Diğer taraftan, yüzeysel invaziv karsinoidlerin % 1'inden azı metastaz yapar veya hastanın ölümüne yol açar. Hepatik ve osseöz metastazları iyi incelenmiş hastalarda önemli derecede yükselmiş üriner 5 - HIAA mevcuttur ve ortalama olarak, karsinoid sendromlu hasta, 1 yıldan fazla yaşamaz.

Dr. Rıfkı Finci

İNSAN LENFOSİTLERİNDEKİ NUKLEOLUSLAR İÇİN SUPRAVİTAL BİR BOYAMA

Paul D. Millikin, M.D.
A Supravital Stain for Nucleoli in Human Lymphocytes
Am. J. Clin. Pathol. 62 : 520 - 524, 1974

Nukleoluslar insan ufak lenfositlerinde normal olarak mevcutturlar, fakat mutat Romanowsky boyalı kan smear'lerinde görülmezler. Bunlar, bu yazıda tarif edilen supravital metodla kolayca boyanırlar ve bitişiğindeki kromatinden kesin bir şekilde ayrılırlar. Metot basit ve hızlı olup, herhangi bir genel hastane laboratuarında uygulanabilir. Ayrıca, diğer lökositlerde boyandığından; Sayımlarla, vücut sıvılarının ve aspire kemik iliğinin sitolojik muayenesi için de faydalıdır. Supravital prosedürün avantajları münakaşa edilmiş, nukleolar morfoloji ve çeşitli hastalıklardaki nukleolar sayılar arasındaki oran belirtilmiştir.

Dr. Rıfkı Finci

KALIN BARSAĞIN POLİPLERİNDE, PAPİLLER GÖRÜNÜMLERİN ÖNEMİ

Robert M. Kurzon, Rolando Ortega ve Arkadi M. Rywlin.
The Significance of Papillary Features in Polyps of the Large Intestine
Am. J. Clin. Pathol. 62 : 447 - 454, 1974

Kalın barsağın 662 polipoid lezyonu; adenomalar, papillomalar, mikst lezyonlar (Adenomatöz ve papiller görünümler) veya hiperplastik polipler olarak sınıflandırılmışlardır. Papillomaların % 48'inde, mikst lezyonların % 18'inde, ve adenomaların % 1'inde, karsinoma bulunmuştur. Hiperplastik polipler arasında üç tanesi (% 5), hiperplastik ve karsinomatöz glandların bir karışımını ihtiva etmekteydi. Karsinomaların % 80'i süperfisiel ve % 20'si invaziv idi. Metastazlar, invaziv karsinomaların üçte birinde husule gelmiştir, süperfisyel karsinomalarda ise metastaz yoktu. Kolon poliplerinde, papiller büyüme görünümü artmış bir malign potansiyeli akla getirmektedir. Kolon poliplerinin malign potansiyellerine ilişkin ihtilaflarda, kararsız terminoloji ve tariflerin rolleri münakaşa edilmiştir.

Dr. Rıfkı Finci

ORGAN METASTAZI OLAN MALİGN MELANOMADA UZUN SÜRE SPONTAN GERİLEME (İmmünolojik yönüyle vaka takdimi)

Gregory B. Bulkley, M.D., Max H Cohen, M.D. ph. Dr Peter, M. Barks M.D. Devron H. Chor, M.D. and Alfred S. Kecham, M.D : Long - Term Spontaneous Regression of malignant Melanoma with visceral Metastates. (Report of a case with İmmunologic Profile) Cancer 36/2 : 485 - 494, August, 1975.

Bu yazıda organ metastazı yapmış malign melanomalı 58 yaşında bir kadın hasta takdim edilmekte, hastalığın 12 yıl sonra tam gerileme gösterdiği belirtilmektedir. Yazarlar vakayı immünolojik açıdan incelemekte literatürde önceden yayınlanmış kısmen benzer nitelikteki spontan gerileme gösteren malign melanom vakaları ile karşılaştırılmasını ve müşterek değerlendirmesini yapmaktadırlar.

Vakaya ait primer ve metastatik lezyonların tanısını doku kesitlerini yeniden gözden geçirerek desteklemiş, organ metastazlarının varlığı ve sonradan ortadan kalkmasını ise açık karaciğer biyopsileri ile kanıtlamışlar, metastatik lezyonlarda aşırı tümör nekrozu ve lenfosit - plazmosit infiltrasyonu görmüşlerdir. Dinitrochlorobenzene (DNCB), standard bakteri kolonileri, fungal antijenler ve allogeneic melanom antijen preperasyonları ile yaptıkları cilt testlerinde kuvvetli geç tip aşırı duyarlılık cevabı saptamışlar, melanom hücrelerine karşı hücresel ve humoral sitotoksisite değerleri ile hasta lenfositlerinin phytohemaglutinine cevabında normal değerlere göre hafif bir artma izlemişlerdir.

Literatürdeki 13 vakanın herbirinde neoplastik tablonun uzun süre içinde spontan gerileme göstermesiyle birlikte hormonal veya immün sistemde bir değişikliğin göze çarptığı, aynı şekilde kendi vakalarında da konakçının (hastanın) immünitesinde spontan bir gelişim ile metastatik lezyonların uzun sürede tam ve spontan olarak gerilemesinin birlikte bulunduğu belirtilmiştir.

Dr. İlhan Tuncer

İNSAN TÜMÖRLERİNİN TANISINDA ELEKTRON MİKROSKOBUNUN FAYDALARI

Ferenc Gyorkey, M.D., Kyung - Whan Min M.D., Istvan Krisko, M.D., Ph. D. and Phyllis Gyorkey, M.A. : (The Usefulness of Electron Microscopy in the Diagnosis of Human Tumors Human Pathology 6, 4, pp. 421 - 441 July, 1975.

Ferenc Gyorkey ve arkadaşları 2000 in üzerinde değişik insan tümörü vakasını elektron mikroskopik olarak incelemişler, ışık mikroskobunun yetersiz kaldığı hallerde neoplastik hücrelerin ultrasütrüktürel özelliklerinin kesin tanıya gitmekte önemli bir yeri olduğunu belirtmişlerdir.

Az diferansiye adenokarsinomlarda, müsin granülleri, asinik hücreli karsinomlarda zimogen granülleri, prostat karsinomlarında, pleomorfik görünüşlü acid phosphatase ve beta glucoronidase dan zengin lizozomlar, malign melanomlarda melanosom ve promelanosom granülleri ile carcinoid, pankreas adacık tümörleri, pheochromocytoma ve neuroblastoma granüllerinin karak-

teristik nitelikleri, plazmositomlar, hepatosellüler karsinoma ve ovariyal karsinomaların granüler endoplazmik retikülünden zenginliği, skuamöz hücreli karsinomlarda tonofibrillerin bulunuşu, Ewing sarkomunda bu tümörü lenforetiküler neoplazmlardan ayıran intrasitoplazmik glikojen granüllerinin varlığı gibi farklı tümöral hücrelere ait ultrasütrüktürel özelliklerden örnekler vermişler, ayrıca indiferansiye tümörlerin ayırıcı tanısında hücrelerarası ilişkilerin ve membran niteliklerinin önemi üzerinde durmuşlardır.

Yazarlar tüm tümör vakalarının ancak % 8 inde elektron mikroskopik inceleme gereğini duyduklarını, pahalı ve uzun zaman istemesine karşıt bu tekniğin güç tanı problemlerini kolayca çözebilmek gibi üstün niteliğine dikkati çekmişlerdir.

Dr. İlhan Tuncer

HABERLER VE OLAYLAR

NECATİ HOCA EMEKLİ

Çoğumuzun hocası Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji Enstitüsü Direktörü Prof. Dr. Necati Eranıl, yaş sınırlaması nedeniyle emekliye ayrılarak yeni bir mertebeye ulaşmıştır. Ne mutlu Necati hocaya.

Emekli olmak herşeyden elini eteğini çekmek değildir. Bunu hocamız da kanıtlamış bulunmaktadır. II. Ulusal Patoloji Kongresinde yönettikleri Böbrek Tübülopatileri Paneli ve kongreyi ilgi ve şevkle izlemeleri bunu açıkca göstermiştir. Necati hoca, her türlü davranışları ile yaşlı ve genç öğrencilerine örnek olmakta devam etmektedir. Kendilerini aramızda gördükçe kıvanç duyuyor ve enerji alıyoruz. Derneğimizin kurucusu sayın hocamıza uzun ve sağlıklı ömür ve mutluluk dileklerimizi iletiriz.

Dr. Muharrem KÖKSAL

Ankara Üniversitesi Tıp Fak. Patoloji Kürsüsünden Prof. Dr. Orhan Bulay ebraska Üniversitesi College of Omaha The Eppley Institute for Rescarch in Cancer'de çalışmalarını sürdürmektedir.

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fak. Patoloji Bilim Dalından Doç. Dr. Bedri Uzunalimoğlu Rooswelt Part Memorial Institute'de Attending Profesör olarak çalışmaya başlamıştır.

Ege Üniversitesi Tıp Fak. Patoloji Kürsüsünden Doç. Dr. Fikri Öztop Kemik patolojisi konusunda çalışmalarda bulunmak üzere İngiltereye gitmiştir.

Atatürk Üniversitesi Tıp Fak. Patoloji Kürsüsünden Doç. Dr. Hikmet Üğütmen'in Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Patolojik Anatomi Kürsüsüne atandığı haberi alınmıştır.

Hacettepe Üniversitesi Patoloji Bilim Dalı Uzmanlarından Dr. Bedri Kandemir ve Kayseri S. S. K. Patoloji Uzmanı Dr. Mehmet Külahçı, Kayseri Gevher Nesibe Tıp Fakültesi Patoloji Bilim Dalı Uzmanlığına atanmışlardır.

Meslekdaşlarımıza yeni görevlerinde başarılar dileriz.

Dr. Türkân Küçükali 1 yıl Glasgow Üniversitesi Western Infermary Patoloji Bölümü Elektron mikroskobu ünitesinde çalıştıktan sonra Hacettepe Üniversitesi Tıp Fak. Patoloji Bilim dalındaki görevine dönmüştür.

Dr. Atillâ Taçoy Lefkoşe Türk Genel Hastanesinde Patolojik Anatomi Laboratuvarını kurduktan sonra eski çalışma yeri olan Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji Enstitüsünde göreve başlamıştır.

Dr. Yüksel Alvur, Gülhane Askeri Tıp Akademisi'nde Patolojik Anatomi uzmanı olduktan sonra aynı kürsüde başasistan olarak göreve devam etmektedir.

1975 YILI İÇİNDE YİTİRDİĞİMİZ

Dr. Muammer SÖZER

Kıymetli arkadaşımız 1922 de Nazilli'de doğdu. İlkokulu orada, orta ve liseyi Konya'da tamamladı, 1945 yılında İstanbul Tıp Fakültesinden askeri tabip olarak mezun oldu. Silahlı Kuvvetlerde çeşitli yerlerde hizmet ettikten sonra 1955 yılında askerlikten ayrılarak Ankara Tıp Fakültesinde Patolojik Anatomi İhtisasına başladı. Uzman olduktan bir süre sonra 1959 da Amerika'ya gitti. Orada değişik hastanelerde çalışarak Patoloji Board'unu da almıştı. Yurda döndüğünde Yüksek İhtisas ve D. D. Y. Hastanelerinde görev aldı. 1972 yılında tekrar Amerika'ya giden SÖZER, Certified Patologist olarak çalışmaktaydı.

1975 Martında hastalanması üzerine tekrar yurda dönen sevgili arkadaşımız 6 Temmuz 1975 tarihinde Karaciğer Kanserinden vefat etmiştir.